

catalonia
sacra

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

333

Aquesta xifra, que segons hem sentit comentar és una mera casualitat, és el total d'esglésies que, «en la seva arrencada, *Catalonia Sacra* ha seleccionat perquè formin part dels itineraris representatius de cada bisbat». El tret de sortida es va donar el propassat 19 de juliol en l'acte de presentació que tingué lloc a la basílica de Santa Maria del Mar (Barcelona). Van presidir-lo Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i primat i president de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i vice-president de la CET, i Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona i responsable de la CET per al patrimoni cultu-

ral. El vehicle fonamental d'aquest projecte és i serà la pàgina web www.cataloniasacra.cat. Proporciona la informació per a saber-ne els orígens, els objectius i el funcionament (el Full en tornarà a parlar el pròxim mes de setembre en les seves pàgines centrals). En síntesi, es tracta d'un projecte que impulsen els deu bisbats amb seu a Catalunya amb la intenció de convidar tothom a visitar el patrimoni cultural de l'Església. Ho fan perquè són conscients de l'interès que genera aquest patrimoni i del seu pes evangelitzador i catequètic. En emprendre aquesta acció, esperen facilitar el coneixement del patrimoni cultural eclesial a les persones interessades.

Diumenge XXI de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre de Josuè (24,1-2a. 15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

Salm responsorial (Salm 33)

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (5,21-32)

[...] I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha lliurat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el

bany de l'aigua acompanyat de la paraula i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment, els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa, és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. [...]

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

2

full

«Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna» |

Mn. Marc Majà i Guiu

El temps d'estiu és, entre altres coses, temps d'anuncis. Com que se suposa que una bona part de la població és de vacances, els mitjans de comunicació aprofiten l'ocasió per a adreçar-se a l'espectador *vagarós* proposant-li mil i un productes per comprar, viatges per fer, experiències a provar... Enmig d'això, pren molta força l'advertiment que escoltem en la primera lectura d'avui: «escolliu avui quins déus voleu adorar!» Efectivament, el creient ha de ser lúcid i valent per a discernir què és bo i què no ho és, per a no cedir i no caure en la idolatria de tants paranyes: els diners, el culte al propi cos, l'orgull, l'exigència de voler veure acompanyats els propis desitjos i capricis de manera instantània, i tants d'altres.

Si volem travessar amb èxit aquesta jungla de reclams que ens envolta («fes això», «fes allò», «compra

això», «vine aquí»...), el nostre capteniment ha de ser realista i confiat. Realista, per a ser conscients de les pròpies fragilitats i de la força que exerceixen sobre nosaltres tants falsos *cants de sirena* que ens envia l'exterior; confiat, per a comptar amb l'ajuda de Déu per tal de vèncer la temptació. Fem nostres les paraules plenes de fe de l'apòstol Pere: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.» Si vivim això, estarem a punt perquè es faci realitat allò que demanem a Déu a l'inici de la missa d'aquest diumenge: «concediu als cristians (...) que estimin allò que maneu i desitgin allò que prometeu, perquè, enmig de les coses inestables d'aquest món, els nostres cors es mantinguin fermes allí on es troba l'alegria veritable».

La mansuetud | Romà Casanova, bisbe de Vic

Per a conèixer aquesta virtut que brolla del fruit de l'Esperit Sant que és la caritat, el millor que podem fer és tornar altra vegada a la definició de l'amor que dóna sant Pau. Per a ell l'amor, en 1Co 13,5, *no s'exaspera, no s'irrita*, en una traducció possible, i en altres: *no s'irrita ni es venja. No passa comptes del mal*. I això és la mansuetud, una virtut que té per objecte moderar la ira segons la veritable caritat. Sant Basili de Cesarea ensenyava: «T'has d'allunyar mitjançant el silenci de l'enuig propi dels rabiüts i, al contrari, has d'acollir en el teu cor l'alegria, la pau amb els teus germans.»

De fet, la mansuetud és una virtut profundament cristiana. En l'evangeli veiem com Jesús no reacciona amb enuig davant les impertinències dels deixebles i les males intencions i violència dels enemics, sinó que

els aconsella la mansuetud: perdonar sempre; ser senzills com coloms, ovelles enmig de llops; oferir l'altra galta; pregar pels qui els persegueixen ... En els seus llavis no apareixen els crits i les amenaces; proclama l'evangeli de la misericòrdia i dóna el perdó als pecadors i als qui el maten.

El deixeble de Crist que acull la llei evangèlica en el seu cor, que és l'Esperit Sant, no pot fer res més que viure imitant el Mestre. No és propi del deixeble de Crist irritar-se a l'instant i amb motiu lleu; ni conservar en el cor la injúria rebuda; ni tampoc no reposar fins que no aconseguix la venjança. Al contrari, el cristià ha de dominar la ira i donar el perdó i la pau. Però, al mateix temps, no ho seria si callés covardament, per debilitat i blanesa, davant la injustícia i la mentida.

Formació permanent del clergat diocesà

Entre els diversos mitjans que la formació permanent del clergat té al seu abast, cal mencionar les activitats pròpies del temps d'estiu en forma de cursets, trobades, exercicis espirituals... Volem deixar constància de dues d'elles: el 25è Curset d'Estiu, que tingué lloc al Seminari de Vic del 17 al 19 de juliol, i la tanda d'exercicis espirituals prevista per als dies 3 al 8 de setembre al Casal de la Pau (Arbúcies). Amb el pas dels anys el curset d'estiu

ha experimentat diferents canvis. Actualment, predomina el vessant acadèmic, amb dues sessions al matí i una a la tarda. El tema d'enguany: «La síntesi patristica: Eucaristia i Església», a càrrec de Manuel Aroztegi Esnaola, teòleg basc i professor des de l'any 2003 a la Facultat de Teologia San Dàmaso. Pel que fa als exercicis espirituals per a preveres, el director serà Vitorio Oliver, bisbe emèrit d'Alacant.

Agenda litúrgica de la setmana

26 ■ Diumenge XXI de durant l'any / Cicle B. Santa Teresa de Jesús Jornet, verge (†1897).

Lectures: Josuè 24,1-2a.15-17.18b / Salm 33 / Efeis 5,21-32 / Joan 6,60-69

Litúrgia de les hores: Setmana I

27 □ Dilluns. Santa Mònica, mare de sant Agustí (†387).

Lectures: 2Tesalonicencs 1,1-5.11b-12 / Salm 91 / Mateu 23,13-22

28 □ Dimarts. Sant Agustí, bisbe i doctor de l'Església (†430).

Lectures: 2Tesalonicencs 2,1-3a.14-

17 / Salm 95 / Mateu 23,23-26

29 ■ Dimecres. Martiri de sant Joan Baptista. Sant Adelf, bisbe.

Lectures: 2Tesalonicencs 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Marc 6,17-29

30 ■ Dijous. Sant Adaucte, màrtir (s. IV). Beata Joana Jugan, religiosa (†1879).

Lectures: 1Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51

31 ■ Divendres. Sant Ramon Nonat, religiós (†1240).

Lectures: 1Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Mateu 25,1-13

1 ■ Dissabte. Sant Lleir, bisbe (s. VI). Sant Gil, abat.

Lectures: 1Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30

2 ■ Diumenge XXII de durant l'any / Cicle B. Sant Antolí, màrtir (s. III). Sant Armand, màrtir (s. XVI).

Lectures: Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jaume 1,17-18.21b-22.27 / Marc 7,1-8.14-15.21-23

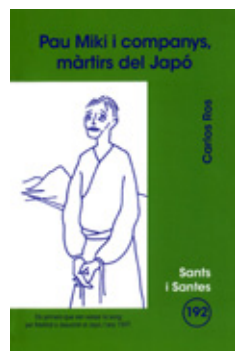
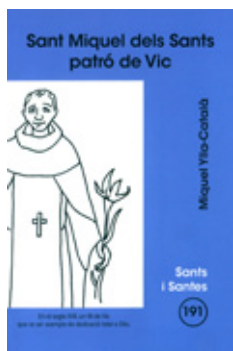
L'imaginari d'una campana | Josep Molist i Rifà.....

El dia havia estat extraordinàriament calorós. La canícula s'havia fet sentir. En diversos llocs del país els boscos cremaven. A l'hora baixa, però, s'havia ennuvolat de mala manera. I s'havia girat un vent de llevant amenaçador. El cel s'anava ennegrint i el temporal s'anava acostant. La borrasca feia esforços per creuar el riu. M'havia semblat sentir aquella veu de la barrundanya: «Si no fos aquesta Politassa!» En aquestes la campana tocava hores. La peculiaritat de la ressonància metàl·lica de l'artefacte delatava el seu enfornyament. Podia sentir llunyanament la tensió del silenci latent que precedeix la violència de la tamborinada. No sabia ben bé si em trobava en la ficció o en la realitat. El paisatge de la llegenda que contava l'àvia era gòtic. En ell, les campanes tenen el poder d'enfrontar-se a les tempestes i esvair-ne la malícia. Sobtadament, m'he despertat. Era la campana de la parròquia! Eren les cinc. M'havia costat agafar el son, però finalment aquest m'havia engolit. M'he anat desensopint. Encara tenia el llibre entre les mans. A poc a poc, he anat desconstruïnt totes aquelles imatges oníriques. Aleshores he recordat que es tractava d'una campana discreta, amagada dins el circumspecte campanaret romànic. Sostinguda en un vell jou de roure, no és gaire grossa. La vaig descobrir casualment. En realitat, veure-la, allò que se'n diu veure-la, no l'he vista mai. Vaig

intuir que hi era per la corda del batall. Em va fer una mica de llàstima. Vaig pensar que estava molt sola. I tan callada! A vegades, en ocasió d'algun esdeveniment se m'ha acudit de fer-la repicar una mica. I la veritat és que sempre m'ha respost molt agradablement. Sembla que li plau. El seu so no és pas el d'una campana ressentida, ni molt menys deprimida. Amb una mica d'imaginació s'engrescarà i tornarà a tocar. I ho farà complaguda.

A mitja tarda, quan ja m'havia ben desvetllat i mentre rumiava com portaria a terme la restauració de la campana, he pensat que, a vegades, ficció i realitat es poden confondre. Perquè formen part del misteri mateix de la temporalitat de la vida. Potser per això, les campanes tenen reservat indicar el pas de les hores i advertir sobre el dia del judici. I són elles les que ens refereixen al temps de Déu. Les campanes cristianes revelen la veritat de la narració. En aquest sentit, em sembla molt oportuna aquella brevíssima reflexió que Kafka fa en els seus diaris quan, a propòsit de la mort de Moisès a les portes de la terra promesa, afirma que la manera humana de viure és un instant molt incomplet, un instant que podria durar indefinidament. Però que, ni que fos així, no deixaria de ser un instant. Com el del somni. *Tempus fugit!*, deien els antics. Per això el toc d'una campana és el primer anunci.

Llibres | Col·lecció «Sants i santes» del Centre de Pastoral Litúrgica.....

Els dos opuscles núms. 191 i 192, publicats recentment, són dedicats als següents sants:

Sant Miquel dels Sants, patró de Vic, a càrrec de Miquel Ylla-Català. Es tracta d'un fill de Vic que, en el segle XVII, va ser exemple de dedicació total a Déu. La seva festa se celebra el 5 de juliol.

Pau Miki i companys, màrtirs del Japó, a càrrec de Carlos Ros. Els primers

que van vessar la sang per fidelitat a Jesucrist al Japó, l'any 1597. La seva festa se celebra el 6 de febrer.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60